

Музична тема:

Dream On — Aerosmith

Саундтреки:

Enjoy the Silence — Depeche Mode

Just My Type — The Vamps

Who Do You Love — The Chainsmokers feat.

Five Seconds of Summer

I Wanna Be Adored — The Stone Roses

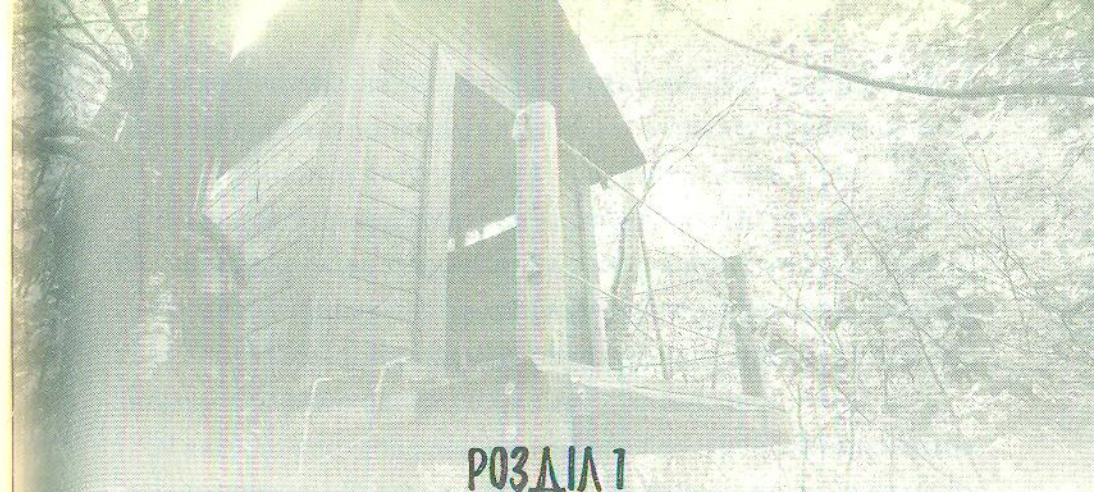
Beautiful — Bazzi feat. Camila Cabello

Fix You — Coldplay

I Will Follow You Into the Dark — Death Cab for Cutie

The Drugs Don't Work — The Verve

I Predict a Riot — Kaiser Chiefs

РОЗДІЛ I

Найт, 9 років; Луна, 10 років

Найт

Я засадив кулаком по дубу. Відчув знайомий біль від свіжої рани: шкіра на пальцях репнула, оголивши кісточки. Коли йде кров, мені легше дихається. Чомусь мама через це часто плаче у ванній, думаючи, що її ніхто не чує. Щоразу, коли вона помічає мої розбиті кулаки, їй на очі навертаються сльози. А ще через це я щотижня мушу розмовляти з отим чоловіком у костюмі, який розпитує мене про мої почуття.

Іду в навушниках, щоб не чути співу птахів, сюрчання коників-стрибунців та хрусту сухого листа під ногами. Світ гівнячий, і я більше не збираюся його слухати. Пісня *Break Stuff* від *Limp Bizkit* — ось мій гімн руйнації. Хоч Фред Дарст і схожий на яйко в картузі, проте він мав рацію.

Тумп.

Тумп.

Тумп.

Більшість дітей люблять битися. Однак не я. Я завжди роблю боляче тільки собі. Біль у тілі заглушає біль у серці. Просто, як двічі по два.

Раптом мені на голову впала шишка. Примружившись, подивився вгору. Моя дурна сусідка Луна сиділа біля нашого будиночка на дереві, звисивши тоненькі ніжки-сірнички з товстої гілки. Вона підкидала в руці ще одну шишку.

— І за що мені така радість? — Я рвучко витягнув навушники з вух.

Луна кивнула мені, щоб я піднявся до неї. Я і не ворухнувся.

Тоді вона махнула мені рукою.

— Не. — Я набрав слини і сплюнув убік.

Луна вигнула брову, запитуючи, що сталося.

Вона така допитлива тільки зі мною. І це відстійно.

— Вон вкрав у мене велосипед, — сказав я.

Я вибив би все лайно зі свого типу «найкращого друга» Вона, якби не був певен, що ненароком уб'ю його. Він сказав, що хоче, аби в мене зірвало башту.

«Викинь це з голови». І про що це він? Як викинути? Що він взагалі знає про мене? Про гнів? У нього ідеальне життя. Його батьки здорові. У нього навіть нема діставучого молодшого брата, як-от мій Лев.

Луна кинула другу шишку. Цього разу я спіймав її, замахнувся рукою, як бейсболіст, і кинув назад у неї, навмисне промахнувшись.

— Я сказав ні.

Луна взяла третю шишку (в неї була заначка в будиночку на дереві на випадок, якщо до нас завітають непрохані гості, чого, правду кажучи, ніколи не траплялось) і вдала, ніби кидає її в мене.

Врешті я зірвався:

— Яка ж ти тупа!

Вона кліпнула очима.

— І не дивись на мене так!

Вона знову кліпнула.

— Луно, та що це за нафіг?!

Плював я з високого пагорба на те, що недавно сказав Вон. Я навіть не збирався *хотіти* поцілувати цю дівчину. І не дай боже, щоб вона колись попросила мене про це.

Я заліз на шину-тарзанку й піднявся до нашого невеличкого будиночка на дереві. Вон вважав себе занадто крутим, щоб лазити по деревах.

І правильно. Тож це була ще одна наша з Луною справа, у якій він не брав участі.

Луна зістрибнула з гілки, перекотилася по землі й випросталась, як ніндзя, із задоволеною усмішкою на обличчі. А за мить дременула в бік нашого району. Доволі швидко.

— Куди ти?! — гукнув я, наче вона збиралася відповідати.

Я дивився, як її спина перетворюється на маленьку цяточку. Мене завжди огортав сум, коли вона йшла.

Але ж це так тупо. Не знаю нікого, хто міг би вмовити Вона хоч на щось. Луна взагалі не здатна *розмовляти* — і крапка. До того ж мені не потрібна її допомога. Я відвалив від Вона, бо знав, що інакше він отримає від мене те, що хотів, — брудну бійку. Та я не такий, як він. Вибіщувати батьків не входить до моїх життєвих планів.

Через якийсь час Луна повернулася на моєму велосипеді. Я підвівся, прикриваючи очі рукою від вечірнього сонця. Сонце завжди світить яскравіше, перш ніж його поглине океан.

Луна махнула мені рукою, щоб я спускався.

У відповідь я поцілів шишкою в її плече.

— Рексрот.

«Що?» — спитала її вигнута брова. Ця дівчина могла сказати мені тисячі різних речей самими лише бровами. Іноді мені хотілося збрить їх, та й по всьому.

— Я ніколи не залишаюся в боргу. Запам'ятай це, добре?

«Добре», — вона сердито закотила очі.

— Тоді гайда в наш будиночок.

Вона показала на мій велосипед і тупнула ногою.

— Та кинь ти цей дурний велик.

Ми сховалися в будиночку на дереві. Замість подякувати їй (а я знав, що повинен), я витягнув аркуші, які роздрукував задалегідь, і розклав їх на дерев'яній підлозі між нами. Ми торкалися одне одного теплими спітнілими лобами, дивлячись униз. Я навчав її ненормативної лексики мовою жестів — чого ніколи не зробили б ані її батько, ані її лікар.

— Тут написано, щоб показати слово «хуй» — треба скрутити пальці отак і постукати себе по носу.

Я продемонстрував їй, як це зробити, а тоді перевернув сторінку на інший бік.

— О, дивись. Якщо хочеш *послати когось на три літери*, можна просто показати середній палець і насупитись. А що, зручно.

Я не дивився на неї, просто відчував, як її лоб притискається до мого.

Хоч Луна дівчинка, проте вона дуже крута. Єдина її вада — часом вона ставить забагато запитань очима. Мама каже, це тому, що Луна дбає про мене. І хоч я не збираюся цього визнавати, однак також дбаю про неї.

Вона поплескала мене по плечу. Я взяв інший аркуш.

— Якщо помахати відкритою долонею з боку підборіддя туди-сюди, це означатиме «*шльондра*». Слухай, твій тато мене вб'є, якщо колись дізнається, що саме я навчив тебе цього.

Луна доволі сильно поплескала мене по плечу й впилася нігтем у шкіру.

Я підвів очі, відірвавшись від читання.

— Що?

«*Ти в порядку?*» — запитала вона жестами.

Вона рідко використовувала мову жестів. Луна не хотіла розмовляти. Ні мовою жестів, ні промовляючи слова. Вона могла говорити. Технічно, я маю на увазі. Хоча я ніколи не чув від неї жодного звуку. Однак наші батьки казали, що проблема не в її голосі. А в цьому світі.

І я її розумів. Я теж ненавидів цей світ.

Просто ми ненавиділи його по-різному.

Я знизав плечима:

— Авжеж.

«*Друзі не дозволяють друзям засмучуватися через дрібниці*», — показала Луна жестами.

Ого. Ціле речення. Це вже щось новеньке.

Я не розумів, який сенс говорити мовою жестів, якщо вона планувала *взагалі* не розмовляти, а втім, не хотів псувати її настрій і все таке.

— Я не парюся про велик.

Я відклав аркуш і поліз до гілки, щоб спуститися вниз.

Луна рушила за мною і сіла поруч. По правді, я не любив їздити на велосипеді.

Це надто жорстоке випробування для моїх яєць і нудне заняття для решти тіла. Я їздив на велику лише для того, щоб спілкуватися з Луною. І задля того ж фарбував волосся. Хоча це *бридко до ригачки*.

Луна схилила голову набік.

Це означає запитання.

— Мама знов у лікарні, — сказав я.

Зірвав шишку і жбурнув її в сонце, яке сідало за гору, на якій росло наше дерево. Цікаво, чи долетіла шишка до океану, чи стала вона мокрою і холодною? Чи зненавиділа вона мене?

Луна накрила мою руку своєю і здивилася на них. Однакого розміру, тільки її рука коричнева, а моя біла, як свіжий сніг.

— Усе нормально. — Я шморгнув носом, вибираючи іншу шишку. — Усе нормально.

«Я ненавиджу це слово, — показала Луна. — Нормально — це не добре і не погано. Ні те ні се».

Луна нахилила голову та стиснула мою руку липкою від поту долонею. Це було трохи неприємно. Пару тижнів тому Вон сказав мені, що хоче поцілувати Кару Гантінг. Я ж навіть у найсмівливіших фантазіях не зміг би підкотити до такої дівчини.

Луна поклала мою руку собі на серце.

Я закотив очі.

— Так, я знаю. Ти тут заради мене.

Вона похитала головою і міцніше стиснула мою руку. Її пронизливий погляд налякав мене. *«Завжди. Коли завгодно. І навіки»*, — показала вона жестами.

Я вдихнув її слова на повні легені. Мені хотілося розтрити той дурнуватий велосипед об нахабну пику Вона і втекти. А потім вмерти. Я хотів померти в пустельних пісках, обернутися на порох і полетіти за вітром.

Я хотів померти замість мами. Від мене однаково нема толку. А от від мами залежать безліч людей.

Тато.

Лев.

Я...

Я.

Луна показала рукою на сонце.

— Захід сонця? — зітхнув я.

Вона насупилася.

— Пляж?

Вона похитала головою, закотивши очі.

«Завтра знову зійде сонце», — показала вона жестами.

Потім Луна нахилилася вперед, і на якусь мить мені здалося, що вона збирається стрибнути. Натомість вона дістала шпильку зі свого картатого кеда фірми «Ванс» і проколола собі пучку вказівного пальця. А тоді мовчки взяла мою руку і проколола палець мені. Вона стулила їх разом, і я споглядав, як її кров змішується з моєю. Її губи розпливалися в усмішці. В неї були нерівні зуби. Трохи гострі. Занадто недосконалі.

Вона написала нашою кров'ю слова *«Рушай або вмирай»* на тильній стороні моєї долоні, не звертаючи уваги на мої розбиті кісточки.

Я подумав про велосипед, який вона мені повернула, й усміхнувся.

Вона пригорнула мене до себе. Я занурився в її обійми.

Я не хотів її цілувати.

Я хотів розірвати свою шкіру й огорнути Луну собою.

Заховати її від цього світу — і зробити своєю.

Найт, 12 років; Луна, 13 років

Луна

Мене назвали на честь Місяця.

Тато казав, що моє личко було пухкеньким та ідеально круглим. Я була світлом, народженим у темряві. Дитиною, яку моя